

CHRONICLE

NOVINY PRAŽSKÉHO STUDENTSKÉHO SUMMITU
PRAGUE STUDENT SUMMIT NEWSPAPER

XXII. ROČNÍK 03.
28. LEDNA 2017

PŘIJÍMACÍ ŘÍZENÍ

Nejlepší esej Modelu EU

s. 14

O ČEM JEDNÁME

Vstup Gruzie do NATO

s. 06

VZTAHY MEZI MEZINÁRODNÍMI
ORGANIZACEMI

Horská dráha EU-NATO

s. 07

Rozhovor: Světová bezpečnost

O světové bezpečnosti si s námi promluvil Daniel Košťoval, náměstek pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic Ministerstva obrany.

Myslíte, že by způsob, jakým Donald Trump mluví o NATO, mohl povzbudit Rusko k tomu, aby otestovalo, jak odhodlaně budou Američané ctít čl. 5 Severoatlantické charty? Že budou třeba dorážet na Pobaltí?

Myslím, že Trump zatím neřekl nic, co by bylo takové váhy, aby si to Rusové mohli myslet. On to právě řekl hodně byznysově. Ale řekl to jen jako kandidát, který v tu chvíli neměl žádnou odpovědnost. Klíčové bude, co bude říkat jako prezident. Teď má tu odpovědnost danou mandátem od voličů. Pokud to zopakuje, tak se můžeme bavit o tom, že je to závažnější.

Může naopak zvolení Trumpa působit emancipačně v tom smyslu, že podpoří francouzsko-německé snahy o hlubší bezpečnostní integraci Unie, takže lídři se již nebudou zdráhat vydávat 2 % na obranu, tedy že by z toho mohla Evropa vyváznout bezpečnější?

Tím, co Trump říkal, vyvolal určitou představu, jak se bude chovat. Pokud bude pokračovat v té rétorice, tak si Evropani budou muset položit otázku, co a jak dělat lépe, pokud budou chtít NATO ve stávající

podobě zachovat. O tom, že bychom věci měli dělat lépe, o tom už mezi Evropany sporu není. Spíš je otázka, co přesně a jak rychle to udělat. To jsou věci, co „bolí“, protože konkrétní vláda musí říct, že nedá peníze na zvýšení platů, ale dá peníze na obranu nebo na armádu, což v konečném důsledku nejsou populární kroky, protože se to dotýká osobních zájmů lidí, kteří by místo toho mohli mít větší plat.

**Vidíme neochotu Evropanů nasa-
zovat životy, zejména v konfliktech
mimo Evropu. Myslíte, že Evropa jako
mocnost chybí na mezinárodní scé-
ně? Mohly by některé vleklé konflikty
být vyřešeny snadněji, kdyby byla
Evropa ochotná se víc angažovat?
Mohla by Evropa jako vojenská moc-
nost udělat svět stabilnější?**

Můžete se dívat na mezinárodní vzta-
hy jako na systém a mít názor, jestli tam
něco chybí nebo nechybí. To je věc akade-
mická a teoretická. Nebo se podívat, jak
mezinárodní politika funguje, kdo je v ní
úspěšný a kdo ne, a proč. A z tohoto po-
hledu neschopnost Evropy být dostatečně
silnou entitou i z hlediska bezpečnostně
obránného škodí především Evropě sa-
motné. Evropa by možná mohla úspěšněji
vyjednávat o tom či onom a prosazovat
mírové řešení tam či onde, kdyby to byla
schopna podepřít daleko jasnější, kohe-
rentnější a nasaditelnější ozbrojenou silou.

POKRAČOVÁNÍ NA →

s. 04

EU-Turkey relations

Ever since the influx of refugees coming to Europe increased, the EU-Turkish relations have taken a slight turn. That, in addition to many more, has raised the question of whether Turkey is fit to be a member of the EU.

Both parties needed each other badly, and reaching a consensus was of the ut-
most importance. For the EU, Turkey
was the main access point of refugees
to Europe, and stopping the flow would
have temporarily put a cap on the num-
bers entering the EU until it assessed the
damage and possibly found a partial solu-
tion. Turkey's accession, on the other hand,
would bring a number of economic and
social advantages for the country.

However, the path for reaching terms
for both parties is a bit bumpy considering
the fact that the EU made a number of de-
cisions that though problematic for Turkey
would be its ticket to the EU. According
to experts, Turkey is at a point where it is
too unstable for an EU country following
the various attacks perpetrated by gu-
errilla YPG forces and Islamic radicals in
addition to the failed coup and the latest
assassination of the Russian Ambassador.

POKRAČOVÁNÍ NA →

s. 07

ÚVODNÍK

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

na minulém přípravném setkání jsme dali sbohem často proklínanému roku 2016 a dnes máme příležitost přivítat nadcházející rok 2017, který bude bezpochyby rokem plným změn. Bílý dům přebírá Donald Trump a ozubená kola brexitu se začínají roztáčet. V našich končinách se chystají parlamentní volby, obecně můžeme říci, že nás zřejmě čeká spousta překvapení a možná rychlý vývoj.

Držme se ale faktů, na spekulace bude spousta času jindy. Začal tedy rok 2017 a s ním přišlo třetí přípravné setkání a nezadržitelně se blíží závěrečná konference, kde všechny nabyté znalosti a dovednosti zužitkujete.

Aktuální číslo je zaměřené především na lepší pochopení témat spojených s organizacemi simulovanými ve dvou našich modelech – Evropskou unií a Severoatlantickou aliancí. V rubrice O čem jednáme se dočtete o problematice vstupu Gruzie do NATO, pro lepší pochopení tohoto problému je na něj zaměřený také delegátský duel. Uvnitř čísla najdete rovněž článek o subsidiaritě a o vztazích Evropské unie s Tureckem, které prochází dramatickým vývojem. V neposlední řadě si můžete přečíst o vztazích těchto dvou organizací, které jsou komplikovanější, než by se na první pohled mohlo zdát.

Samozřejmě je rozhovor se zajímavou osobností – Danielem Koštovalem, kterého jste měli možnost si poslechnout již na prvním přípravném setkání. V rozhovoru si můžete přečíst jeho názor na bezpečnostní problematiku NATO i změny, které mohou v tomto směru plynout s Donaldem Trumpem v čele USA. ■

Linda Coufalová

šéfredaktorka Chronicle

HOSTÉ III. PŘÍPRAVNÉHO SETKÁNÍ

Kim Cowan

RADOVÁ, VELVYSLANECTVÍ KANADY ČR

Pracuje pro kanadské ministerstvo zahraničních věcí. V současné době působí v Praze jako radová na oddělení pro politické a ekonomické vztahy a veřejnou diplomacii. Vystudovala mezinárodní rozvojová studia a sociologii.

Ivana Fabianová

ANALYTIČKA, QED GROUP

Pracuje jako analytička pro QED GROUP. Zároveň je doktorandkou na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, kde se zabývá psychologií vyjednávání, koučováním, metodologií psychologie či pozitivní psychologií. Dříve byla lektorkou primární prevence v Prevc centru a juniorní konzultantkou v Interquality spol. s r.o.

Pavel Gruber

ŘEDITEL, LÉKAŘI BEZ HRANIC ČR

V minulosti působil jako vedoucí oddělení humanitární a rozvojové pomoci v organizaci Charita ČR, poté se angažoval jako předseda správní rady Českého fóra pro rozvojovou spolupráci a od konce roku 2011 působí na pozici ředitele v české pobočce Lékařů bez hranic.

Tomáš Hruďa

SPOLUZAKLADATEL, EDUCATION REPUBLIC

V současné době motivuje studenty ve vzdělávacích programech Education Republic. Dříve byl náměstkem ministra školství pro vysoké školy a výzkum, předtím výkoným ředitelem Středoevropského technologického institutu CEITEC. Působil také jako generální ředitel CzechInvestu. Vystudoval mezinárodní vztahy a ekonomii na Univerzitě Karlově.

Edita Kleckerová

EXTERNÍ LEKTORKA, SCIO

Vede semináře o národních srovnávacích zkouškách (NSZ) ve společnosti Scio. Mimo to je supervizorkou v organizacích pro neslyšící a nedoslýchavé (Tara o.p.s.) a koordinátorkou lektorů projektu Recyklace hrou. Nabízí také psychologické poradenství. Vystudovala Vysokou školu ekonomickou v Praze.

Matěj Krejčí

KONZULTANT, GROWJOB INSTITUTE

Působí v GrowJOB Institute, který se zabývá osobním a korporátním rozvojem. Dále pracuje pro Laughter Yoga University. Dříve působil jako šéfredaktor ve společnosti Istima a. s. Vystudoval bezpečnostní studia v Brně.

Jindřich Šídlo

ŠÉFREPORTÉR, REDAKCE SEZNAM

V současnosti pracuje v redakci videozpravodajství portálu Seznam. Předtím působil v Hospodářských novinách, České televizi, Mladé frontě DNES a časopise Respekt. V roce 2007 získal za svou práci Cenu Ferdinanda Peroutky, v roce 2013 pak Novinářskou cenu. Vystudoval žurnalistiku na Fakultě sociálních věd UK.

Ondřej Wágner

JUNIORNÍ DIPLOMAT, MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ ČR

Pracuje pro české ministerstvo zahraničí, konkrétně na jeho bezpečnostním oboru. Je spoluzakladatelem české Junior Diplomat Initiative a také Junior Diplomat Initiative Switzerland. Vystudoval mezinárodní vztahy v Praze a Pekingu. V letech 2010–2011 působil na Pražském studentském summitu v pozici generálního tajemníka v Modelu OSN.

TÉMATA EVROPSKÉ INTEGRACE

Zásada blízkosti občanům

Pro mnohé je EU spíše odcizenou technokratickou mašinerií než organizací, která se snaží být blízko občanům. Přesto jedná podle principu, který má přesně tuto blízkost garantovat. Zásada subsidiarity působí proti koncentraci moci na špici veřejné správy, má zajistit efektivnější rozhodování a zdůrazňuje význam samosprávy a decentralizace. Tato vertikální hierarchie EU – stát – region je inspirována federalistickým uspořádáním.

Právnícký pohled

Subsidiaritu jako princip zavedla za naléhání německých spolkových zemí Maastrichtská smlouva. Ta v článku 5 tvrdí, že u nevylučných pravomocí může být EU aktivní jen tehdy, pokud cílů není možno uspokojivě (nikoliv nutně lépe) dosáhnout v jednotlivých členských státech a činnost EU nepřináší vzhledem k rozsahu či účinkům jasné výhody. Podle Protokolu o použití principů subsidiarity a proporcionality, připojeného k Amsterdamské smlouvě, musí Evropská komise ke každé legislativě připojit vysvětlení, jak byl princip subsidiarity zohledněn

Lisabonská smlouva pak explicitně hovoří o místním rozměru subsidiarity a v souladu s koncepcí Evropy regionů posiluje Výbor regionů. Spolu s ním zesílila i úloha vnitrostátních parlamentů a Soudního dvora při kontrole dodržování subsidiarity. Parlamenty mohou kontrolovat projednávanou legislativu preventivně a vyjádřit připomínky, ke kterým mají orgány EU přihlédnout. Pokud námitky vyjádří třetina parlamentů (jedná se o bodový systém, kdy je každé komoře v bikamerálním systému přidělen jeden hlas a jednokomorovým parlamentům hlasy dva, a musí se tedy dosáhnout třetiny bodů) a vystaví zákonu tzv. žlutou kartu, měla by Komise návrh přehodnotit, i když legislativní proces takto zablokovat nelze. Při protestu více než poloviny parlamentů se k návrhu vyjádří zvláště Evropský parlament i Rada. Jde o tzv. oranžovou kartu.

Evropský soudní dvůr v Lucemburku může zrušit normu kvůli porušení subsidiarity, ale v praxi se to zatím nestalo. Aktem se subsidiaritou nejsouladnějším je směrnice, neboť ukládá cíl, ale nediktuje vždy způsob dosažení. Princip subsidiarity bude zohledňován i do budoucna při tvorbě komunitárního práva. Má význam v legislativním procesu, zamezuje u volného pohybu zboží a služeb přílišné byrokratizaci a zabraňuje nadbytečné harmonizaci a unifikaci. Zároveň EU zvýhodňuje v momentech, kdy jsou státy neschopné dosáhnout velkých cílů.

Ekonomický pohled

Každý má názor na tvrzení „stát se má řídit jako firma“. Jedno je však jisté – stát i samotná EU do jisté míry jako firmy fungují. Stejně tak jako každá firma mají své náklady a výnosy, které závisí na množství produkce a které se odvíjí od toho, na jaké úrovni dochází k rozhodování. Podle principu subsidiarity by se tak mělo

činit na té nejnižší efektivní úrovni, což je z ekonomického úhlu pohledu proto, aby se zabránilo tzv. „diseconomies of scale“, případně dosáhlo jejich opaku, tedy „economies of scale“.

„Diseconomies of scale“ jsou ztráty z rozsahu. Jedná se o předpoklad, že s přibývajícím množstvím výroby se průměrné náklady po dosažení svého minima začnou opět zvyšovat. Z dlouhodobého hlediska jsou tím nejnebezpečnějším důvodem problémy v komunikaci. Představme si tichou poštu, na jejímž začátku je vedení podniku a jejíž řetězec pokračuje přes sérii bílých límečků až po ty modré, které mohou dostávat zprávy nejen deformované, ale i doručené se značným zpožděním. Stejnou situaci přitom zažívá každá byrokratizovaná společnost včetně Evropské unie. A právě proto, aby se zabránilo „diseconomies of scale“ a ušetřily se náklady obětované příležitosti (tzv. „opportunity cost“) i ty na výrobě, využívá se princip subsidiarity, který přináší rozhodovací proces blíže k občanovi.

Na druhou stranu „economies of scale“ neboli úspory z rozsahu předpokládají, že s narůstající produkcí se průměrné náklady snižují, dokud nezačnou opět stoupat vlivem „diseconomies of scale“. Důvodem je tu samotná povaha nákladů. Ty explicitní lze totiž rozdělit na variabilní, které se mění v závislosti na množství výroby, a fixní, které zůstávají stejné i při nulovém objemu produkce. S nárůstem výroby se tedy průměrné náklady na jednu jednotku postupně snižují, protože lze fixní náklady více rozdrobit. Takto mohou vznikat přirozené monopoly, neboť by se více konkurenčním podnikům nepodařilo dosáhnout minimálních průměrných nákladů při svém objemu výroby. Za takový monopol lze pokládat i samotnou Evropskou unii například v jejích rozhodnutích o obchodních dohodách nebo standardizaci nejrůznějšího zboží. Kdyby se každý stát sám měl postarat o to, co dovede EU jako celek, celkový čas a energie strávená nad tím by se jen těžko vyrovnala někdy zdánlivě pomalému rozhodování na ujnijí půdě. Je to tento důvod, proč tou nejnižší možnou úrovní může být i ta na první pohled nejvyšší. Celkově lze tedy říci, že rozhodovat by se mělo na takové úrovni, kde dochází k největším úsporám. Podobné rozhodnutí dělají jak firmy, tak státy EU. Proto lze na stát pohlížet jako na firmu, není však vždy moudré ho obdobným způsobem řídit. ■

Tomáš Krause

Anna Umlaufová

redaktoři Chronicle

Termíny přípravných setkání

28. ledna 2017
25. února 2017
18. března 2017

ROZHOVOR

Daniel Koštoval: Světová bezpečnost

POKRAČOVÁNÍ Z TITULNÍ STRANY

A když to vakuum nevyplní Evropani, tak to logicky udělá někdo jiný. Akademik si může říkat, co by se mělo stát, aby byla větší stabilita ve světě, ale Evropani si musí říct, jestli jim vadí, že naše síla něco prosadit je taková, jaká je. Pokud jim to nevadí, tak není třeba dělat nic. Pokud jim to vadí, pak je tady důvod, aby se investovalo víc v bezpečnostně-obranné schopnosti, abychom byli schopni prosadit řešení některých problémů více po svém.

Nebylo by pak potřeba dávat na zbrojení více než 2 %?

2 % je z hlediska obranného dostatečná výše peněz, ale musíme to dělat kontinuálně. Když se kouknete na posledních sto let, tak kdo dával 2 % v průměru na obranu, tak problémy neměl. Dvě procenta jsou zajímavá tím, že na základě historické zkušenosti jde o množství peněz, které nezabije ekonomiku, ale zároveň vám dovolí mít solidní armádu ve smyslu počtu vojáků, kvality jejího vyzbrojení atd. Když se podíváte, co byste dnes pořídil za 100 mld., tak bychom měli zlatou armádu. Dostatečně velkou, dostatečně vyzbrojenou, úplně by to stačilo.

Mělo by se NATO dále rozšiřovat, nebo by hranice měly zůstat, kde jsou teď?

Aliance je stav mysli. Aliance jasně říká, že je schopna přijmout nové členy. A pokud tu jsou země, které se chtějí stát členy a jsou připravené, tak není důvod, aby se jimi nestaly. Má to nějaký mezinárodně politický kontext, ale i v případě našeho vstupu do NATO se Západ byl schopen s Ruskem domluvit. Dohoda je vždycky možná. Podstata je, že my nebudeme dávat veto ohledně osudu jiných zemí. Ani Číňani, ani Rusové nemají veto nad tím, kdo se stane členem Aliance.

My jsme chtěli žít ve společenství zemí – a teď v něm žijeme – které říká, že je svoboda každého národa rozhodnout se, na jakých koalicích bude participovat, podle principu mezinárodního práva, že každá země si je rovna. Pokud bychom přistoupili na cizí právo veta, tak porušujeme principy, které jsou pro nás důležité z hlediska podpory svobody a práva. Není důvod, aby Ukrajinci či Gruzínci, pokud by se rozhodli a byli připraveni, nebyli členy NATO.

Je možné s Ruskem komunikovat tak, abychom si vzájemně s důvěrou porozuměli, a tak vyvrátili ruský stihomam, že se ho Západ snaží pacifikovat a ohrozit?

Jednat a vyjednat věci možné je. Rusko má hlubokou diplomatickou tradici a tradici státnosti, což znamená, že jsou racionálním partnerem. Oni mají svůj pohled na svět. To není pohled stejný, jako máme my. Je to pohled unikátnosti role Ruska ve světě, a to s sebou nese jisté velmocenské ambice. A nese to s sebou určitý konflikt v mezinárodních vztazích. Ale když se na to podíváte historicky, tak Rusko většinou nezačínalo velké války. Stávalo se cílem válečných kampaní.

V určitém prostoru má Rusko agresivnější plány. Je to prostor, který oni považují za svůj svět. Rusko je racionální partner

ARCHIV PSS

a lze s ním ekonomicky i zahraničněpoliticky vést mírový dialog. I studená válka ukázala, že na strategické rovině bylo možné se vyhnout válečnému konfliktu. Že se jejich zájmy kříží se zájmy severoatlantického společenství je fakt, proto je potřeba být pevný v našich postojích. A mít rozumně dostatečné obranné schopnosti.

Ale myslím si, že Rusko dnes není v nějakém laufu, že by chtělo svrhnout světový řád agresivně na strategické úrovni. Ono se spíš snaží vrátit do velmocenské role, a to samozřejmě vede k tomu, že občas někde přitvrdí. Má specifické zájmy v zemích bývalého Sovětského svazu. My se musíme snažit mírovou formou tyto zájmy udržet v patřičných mezích.

Jak postupovat proti mohutné ruské dezinformační kampani a matení občanů?

Tomu se dá čelit jednoduše tím, co bych nazval síla svobodné společnosti. Jestliže máte svobodná média, pak je vždy možné poukázat na dezinformační techniky i na obsah konkrétních dezinformací. Dnes máte i v ČR několik institucí a serverů, které se tím zabývají. Kdokoliv se může podívat a udělat si obrázek.

Když to překročí určitou míru, je třeba se tomu věnovat i z hlediska fungování našeho bezpečnostního systému, od zpravodajských služeb až po to, aby vláda a zodpovědní ministři řekli, že toto jsou dezinformace, že se nás snaží někdo negativně ovlivnit. To je role vlády. A myslím, že se to děje.

Plní ekonomické sankce proti Rusku svůj účel?

Myslím, že ano. Není to jediný příspěvek ke korekci ruského chování, ale to, že má Rusko problémy větší než před lety a že k tomu přispěly sankce, je pravda.

Daniel Koštoval

NÁMĚSTEK PRO ŘÍZENÍ SEKCE VYZBROJOVÁNÍ
A AKVIZIC MINISTERSTVA OBRANY

Daniel Koštoval nyní pracuje jako náměstek pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic Ministerstva obrany, nicméně má za sebou kariéru na MZV. S přestávkami byl dvakrát zástupcem odboru bezpečnostní politiky MZV, později se stal i jeho vedoucím, také byl zástupcem českého velvyslance ve Washingtonu a v Moskvě, kde jeden rok toto zastupitelství kvůli nepřítomnosti velvyslance v podstatě vedl. Dlouhodobě se tedy věnuje bezpečnostním otázkám a pohybuje se v rámci zastoupení české diplomacie. ■

Jaké další metody korekce máte na mysli, vyhneme-li se těm vojenským?

Typicky odmítnutí víza a nedovolení vstupu určitým lidem do země. Pak nemohou cestovat, což chtějí z ekonomických i politických důvodů. To je nástroj, jak korigovat přemýšlení decision-makerů té dané země, která se nechová tak, jak bychom si podle mezinárodního práva představovali.

Jak účinně bojovat s islámským terorismem?

Není to jeden nástroj, ale kombinace. Přemýšlet o ekonomické situaci v problematických zemích a snažit se jim pomáhat tak, aby podhoubí pro vznik islámského radikalismu zaniklo a nevznikalo. A součástí toho je i dostupnost vzdělání, ekonomiky, zpřístupnění bohatství širším vrstvám. Boj je to komplexní. Musí zahrnovat i schopnost postavit se agresí vojenskými prostředky, když už to jinak nejde.

Jste spoluautorem Dlouhodobého výhledu pro obranu 2030. Jakým způsobem se postupuje při plánování dlouhodobé obranné strategie s ohledem na to, že trendy válčení se vyvíjí mnohem rychleji než za doby bojů stát vs. stát?

Armáda je něco jako energetika. V zásadě se pohybuje v nějakých desetiletých cyklech. Když něco uděláte, tak se vám to projeví v plné kvalitě za 10 let. Z toho důvodu dlouhodobé plánování potřebujete, protože musíte vědět, kam jdete. Jak jdete časem,

tak se koukáte i na kratší vzdálenosti, kde už zpřesňujete záměr a máte daleko lepší znalosti potřeby. Na 10–15 let bychom měli být schopni se dívat, přemýšlet a plánovat, ale pak je tu pětiletý plán, který říká už poměrně detailně, co budeme dělat v těch pěti letech, pak je tu roční plán, který říká přesně do puntíku, co budeme dělat příští rok.

A právě proto, že neustále děláte nějakou úpravu, tak se adaptujete na to, jak se vyvíjí realita. I dlouhodobé plány mají v sobě zapsáno, že po 4–5 letech se bude dělat review. To je systémový nástroj, aby ten 15letý plán neustále odpovídal tomu, co v danou chvíli víme o tom, jak ta budoucnost asi bude vypadat. Je to samozřejmě složité, ale na druhou stranu je to potřebné, protože kdybychom tento dlouhodobější výhled neměli, tak bychom žili ze dne na den – a to se tedy nepřipravíte na nic. ■

Tomáš Krause

zástupce šéfredaktorky Chronicle

VÝZNAMNÉ HISTORICKÉ UDÁLOSTI

První válka 20. století

Počátek rusko-japonské války, první války 20. století, lze vystopovat až do roku 1895, kdy trojice evropských mocností Francie, Rusko a Německo donutila Japonsko vzdát se po vyhrané čínsko-japonské válce (1894–1895) získaného poloostrova Liao-tung. Toho využilo Rusko, které si od Číny za pomoc se splácením reparací Japonsku pronajalo na tomto poloostrově přístav Port Arthur (dnes Ta-lien) jako základnu své tichomořské flotily.

Rusko však tyto akce nedoprovodilo žádnými ústupky vůči Japonsku, naopak pokračovalo v rozšiřování svého vlivu v Mandžusku, budovalo železnici mezi Vladivostokem a Port Arthur a neuznávalo japonský primát v Koreji.

Napětí mezi Ruskem a Japonskem postupně narůstalo, až 8. února 1904 útokem

Japonska na přístav Port Arthur začala, několik hodin před oficiálním vyhlášením, válka. Japoncům se podařilo využít momentu překvapení, a zásadně tak poškodit ruskou tichomořskou flotilu. Boje pokračovaly japonskou bloádou Port Arthur až do dubna, kdy došlo k vylovení pozemních jednotek. Současně se Japonsku v květnu 1904 podařilo provést úspěšný vpád do Mandžuska, Rusové se stáhli v očekávání posil. Ty ale nedorazily včas, jelikož Transsibiřská magistrála ještě nebyla dokončená. Bylo tak už rozhodnuto – na začátku ledna Japonci přes tisícové ztráty dobyli Port Arthur a v jarních měsících úspěšně pokračovali v ofenzivě v Mandžusku. Ruskou porážku dokonalo zničení ruské baltské flotily, která se po více než půlroční plavbě z Petrohradu utkala s japonským námořnictvem v bitvě u Cušimy na konci května.

Válka skončila smlouvou z Portsmouthu z 5. září 1905, která vznikla pod patronátem amerického prezidenta Theodora Roosevelta. Ten byl sice za svou roli v dosažení míru odměněn Nobelovou cenou, ale tím, že v jednáních stranil

Rusku, aby tím zmenšil pozici Japonska v Tichomoří, zasel do vztahů mezi USA a Japonskem na desetiletí dopředu nedůvěru. V důsledku svého vítězství se Japonsko stalo světovou mocností a upevnilo kontrolu nad Mandžuskem a Koreou, kterou v roce 1910 anektovalo. Japonské vítězství bylo také vzpruhou pro asijské nacionalisty v kolonizovaných zemích od Indie až po Čínu, kteří je vnímali jako vítězství Východu nad Západem. V Rusku naopak byly vojenské neúspěchy jedním z faktorů, které přispěly k revoluci roku 1905. Na druhou stranu následná modernizace ruskou armádu posílila do první světové války. Právě první světovou válku ta rusko-japonská do značné míry předznamenala masivním využitím pokročilých zbraní, kulometů či námořních min na obou stranách, ale také obrovskými počty mrtvých. ■

Jakub Kopřiva

redaktor Chronicle

NOVINKY Z MEZINÁRODNÍCH ORGANIZACÍ

EU

- Britská premiérka Theresa May přednesla první návrhy uskutečnění brexitu, jasnou prioritou je pro ni jak kontrolovat hranice, tak odstoupení ze společného trhu i celní unie. Proti těmto záměrům se ostře vymezila skotská premiérka Nicola Sturgeonová, která varovala opětným referendem o samostatnosti Skotska.
- Odcházejícího předsedu Evropského parlamentu Martina Schulze vystřídá kandidát evropských lidovců, Antonio Tajani, který má zkušenosti nejen jako dlouholetý europoslanec, ale i místopředseda Evropské komise.

OSN

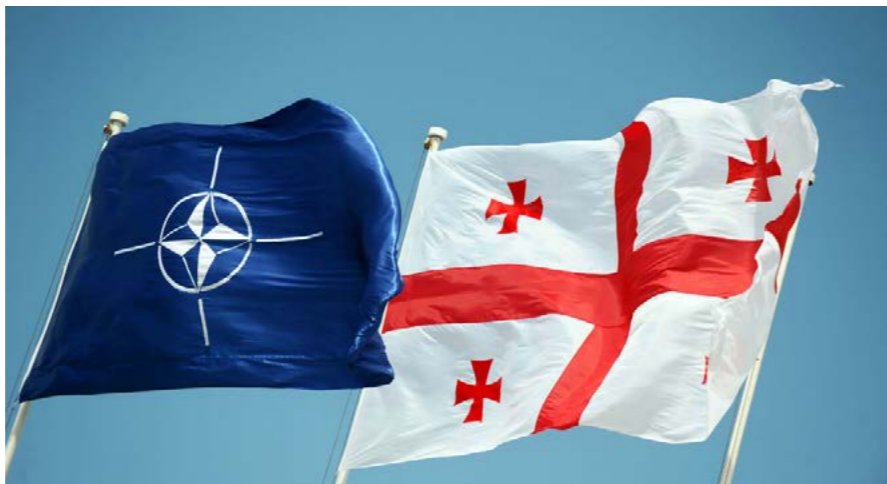
- Nově zvolený generální tajemník António Guterres ve svém projevu vyzýval ke usmírování světových konfliktů a k solidaritě s obyvateli válečných zón. Nadcházející rok 2017 byl vyhlášen rokem udržitelného cestovního ruchu.
- Těživou se stává situace v Jemenu, kam přijíždí každý měsíc okolo dvanácti tisíc uprchlíků v naději, že se jim podaří dostat do Saúdské Arábie. Samotný Jemen však musel přemístit přes dva miliony obyvatel kvůli trvajícím nepokojům.

NATO

- Přesunutím americké obrněné brigády do Polska začaly první kroky plánu posílené představené přítomnosti, v jehož rámci má dojít k rozmístění vícenárodních praporů i v pobaltských státech, Aliance tak chce upevnit svůj vliv ve východním křídle.
- Napjatou situaci mezi Srbskem a Kosovem způsobilo kontroverzní polepení vlaku spojujícího obě země, NATO se snaží předejít ozbrojenému konfliktu diplomatickým řešením.

O ČEM JEDNÁME?

Vstup Gruzie do NATO

NATO.INT

V dubnu roku 2008 se vrcholní představitelé Severoatlantické aliance shodli na prohlášení, že se Gruzie a Ukrajina dříve či později stanou jejími členy.

Přestože Gruzie od této doby udělala velký krok kupředu v jednotlivých požadavcích pro vstup do Aliance, stále nemá Akční plán NATO. Pro vysvětlení ale nemusíme chodit příliš daleko, vztahy Gruzie a Ruska jsou velmi komplikované od doby, co Rusko okupuje část gruzínského území. Proto jsou další kroky ovlivněny i postojem Ruska a obavami z možné ruské reakce. Na druhou stranu, pokud by Aliance nedodržela své rozhodnutí z bukurešťského summitu v roce 2008, mohla by ztratit na své důvěryhodnosti.

Po rozpadu Sovětského svazu se Gruzie objevila na mezinárodním poli jako nová samostatná země, následoval pád komunistického režimu a bývalý sovětský ministr zahraničí Eduard Ševardnadze se stal novým prezidentem. Přestože pod jeho vládou vzrostla nespokojenost obyvatel se situací v zemi, byl to právě on, kdo požádal o členství v NATO, což znamenalo zásadní krok pro gruzínskou zahraniční politiku. Na přelomu let 2003 a 2004 proběhla tzv. Revoluce růží a prezidentem se stal Michail Saakašvili, a země se tak pod jeho vedením přiblížila demokratickému systému. V srpnu roku 2008 následovala rusko-gruzínská válka, po které Rusko formálně uznalo Abcházii i Jižní Osetii jako

nezávislé státy. V současné době je situace v obou regionech velmi komplikovaná a je zde značný ruský vliv.

Původ vztahu NATO s Gruzii můžeme nalézt již v roce 1992, kdy Gruzie vstoupila do Severoatlantické rady pro spolupráci (NACC). Gruzie postupně začala s Aliancí úzce spolupracovat a stala se důležitým geopolitickým partnerem, účastnila se několika misí NATO, např. KFOR, ISAF nebo Operace Active Endeavour, a v průběhu let výrazně posílila svou připravenost na členství. Od Revoluce růží prošla gruzínská armáda značnou reformou, stejně tak gruzínské soudnictví. Splnění hranice přispívání 2 % HDP na obranu přibližuje Gruzii ke členství stejně tak a je tím připravena pro přijetí Akčního plánu NATO.

Jedna ze zásadních věcí, která vstup do Aliance brzdí, je problematika Abcházie a Jižní Osetie. Nepochybně jí je ale také absence konsensu mezi členskými státy, který je zapříčiněn obavami některých členů z rétoriky Ruské federace a jejího antagonického přístupu. Podporovatelé gruzínského členství naopak argumentují faktem, že žádná třetí země by neměla zasahovat do celého přijímacího procesu nového člena a ovlivňovat tak politiku otevřených dveří NATO. Otázka gruzínského členství v Severoatlantické alianci tak zůstává stále aktuální a otevřená. ■

Zuzana Konečná
redaktorka Chronicle

TOPICS OF TODAY

POKRAČOVÁNÍ Z TITULNÍ STRANY

Moreover, Turkey is an active player in both the war against ISIS and the Syrian regime. Turkey has actively been supporting rebels in the fight against the regime as we saw during the battle of Aleppo. Besides, it is attacking Peshmerga forces, which are crucial in the fight against ISIS due to long conflicts that existed even way before the current events. Furthermore, Turkey has already showed its unwillingness to follow through with some of the decisions imposed by the EU, from freedom of speech, and especially that of journalists, to fair treatment of citizens. Some might argue that the greatest danger Turkey represents to the EU are the shared borders with the already war-torn countries such as Syria

and Iraq, meaning that it could facilitate the access of potential threats to EU countries. Turkey's instability could be a one-way ticket for fighters and ISIS radicals to flee the neighbouring countries, which are witnessing the rise of power of governmental forces and which could transfer the problems of terrorism to EU countries. Consequently, it would be only a matter of time before another attack occurs. Seemingly, in light of the latest of events, the EU-Turkish relations have grinded to a halt in order to get a sense of what's happening and interpret, if not predict, the attacks to come.

To conclude, the possibilities of Turkey's accession to the EU or further cooperation

seem to be quite out of the question at the moment. For Turkey to finally reach the consensus, systematic changes would be required in its presidency as well as carrying out the EU's decisions that are hindered by the current state of affairs in the Turkish governmental system, bearing in mind that the EU could provide an alternative solution for dealing with the current Turkish problems. ■

Rafat Kurdi
redaktor Chronicle

VZTAHY MEZI MEZINÁRODNÍMI ORGANIZACEMI

Horská dráha EU-NATO

V současnosti se v Evropě nevyskytují dvě významnější organizace, než jsou Severoatlantická aliance a Evropská unie. Kořeny obou sahají do krušného období po 2. světové válce, zároveň v současnosti sdílejí 22 členských států a jejich bruselské centrály dělí jen 15 minut jízdy autem. Navzdory mnoha společným znakům i prioritám však jejich vztahy dodnes neodpovídají ideálu.

Výrazný rozvoj probíhal v 90. letech a na počátku tisíciletí. Během dob studené války byla jasnější nejen polarizace světa na Východ a Západ, ale i rozdělení pravomocí mezi NATO a EU. To se změnilo po jejím konci, kdy Evropská unie přijala Společnou zahraniční a bezpečnostní politiku v rámci Maastrichtské smlouvy v roce 1992. Další vývoj unijní obrany pak byl značně ovlivněn bilaterálním summitem v Saint Malo mezi tradičně proevropskou

Francií, a naopak euroatlantickou Británií, která v tomto svém partnerovi ustoupila po neschopnosti Unie vypořádat se s válkou v Jugoslávii. Dva roky po prvním formálním setkání mezi zástupci NATO a EU v roce 2001 byl přijat největší mezník pro spolupráci těchto dvou organizací. Díky dohodám Berlín Plus získala EU přístup ke strukturám NATO, které tak může využít pro své mise.

A dál nebylo nic. Třináct dlouhých let, během kterých došlo k válce v Iráku, operacím v Adenském zálivu, válce v Gruzii i anexi Krymu. Důvodem je konflikt sahající do 60. let minulého století, tedy neshody mezi Tureckem a Kyprem. Turecko jakožto člen NATO blokuje přístup Kypru k Partnerství pro mír, což z Kypru dělá jedinou členskou zemi EU, která není zapojena ani do struktur NATO, ani do zmíněného programu. Z tohoto důvodu nemůže mezi organizacemi probíhat oficiální sdílení informací. Lidová tvořivost si ale poradí se vším i v mnohdy absurdních situacích, proto kooperace nadále probíhá především na té nejnižší, neformální úrovni.

Slovy Jense Stoltenberga, NATO a EU udělaly jen během první poloviny roku

2016 větší pokrok než za posledních 13 let. Ten byl podpořen Společnou deklarací, prvním dokumentem svého druhu podepsaném během Varšavského summitu NATO, a prosincovým rozhodnutím o její implementaci. Výstupy zahrnují scénáře pro reakce k hybridním útokům, koordinaci vojenských cvičení i spolupráci námořních misí ve Středozemním moři.

Vztahy mezi NATO a EU se posledních pár desetiletí pohybovaly jako na horské dráze – od vývoje po studené válce zakončeném dohodami Berlín Plus přes jejich ochlazení až po výjimečný rok 2016. Kam bude tato jízda pokračovat v kontextu Brexitu, Trumpovy administrativy i francouzských prezidentských voleb není ve hvězdách, ale na vůli výše zmiňovaných organizací. ■

Anna Umlaufová
redaktorka Chronicle

MODEL OSN

UNSC

Velvyslanci v Radě bezpečnosti OSN se na posledním přípravném setkání pustili naplno do akce a vyzkoušeli si, jaké je to jednat o skutečné humanitární krizi – tématem jednání byla ožehavá situace v Burundi. Zástupci členských států nejdříve přednesli své z domova připravené projevy k situaci a následně se naplno pustili do jednání. I samotné předsednictvo bylo velmi příjemně překvapeno, jak kvalitní a konstruktivní jednání bylo k vidění – zapojili se do něj v podstatě všichni přítomní.

Kromě samotného jednání se přítomní velvyslanci dozvěděli o aktivitách skutečné UNSC, získali základní znalosti jednacího řádu a zahráli si diplomatičnou variaci na psychologickou hru Abigail, při které posuzovali ospravedlnitelnost konání fiktivních zemí při hypotetickém mezinárodním konfliktu. Rovněž dostali první přibližné informace o výjezdním zasedání, na které se chystají společně s delegáty z DISEC a UNESCO.

Na dnešním setkání velvyslance nejdříve opět čeká shrnutí činnosti skutečné Rady bezpečnosti OSN od posledního workshopu. I přes vánoční svátky se samozřejmě UNSC musela věnovat světovým konfliktům a přijala zásadní rezoluce k situaci v Palestině či Sýrii. Následovat bude dokončení školení na jednacím řád – velvyslanci se dozví vše potřebné k přijímání rezolucí a dalších dokumentů, aby v budoucích jednáních mohli už konkrétně formulovat svá řešení k projednávaným otázkám. Nabyté znalosti jednacího řádu si následně velvyslanci navzájem otestují.

Po tomto proškolení budou moci zástupci členských států UNSC využít své vědomosti při jednání o jaderném programu

ARCHIV PSS

Korejské lidově demokratické republiky, na které si doma pilně připravili stanoviska svých zemí, a pokusí se najít konečné řešení tohoto letitého problému. Na jednání byla vymezena velká porce času, nezbyvá tedy než popřát, aby naše Rada bezpečnosti byla při řešení této situace úspěšnější než ta skutečná! ■

Daniel Netrval

místopředseda

dozvěděli takové „informace“, jako že do osy zla George Bushe patřilo Rusko. Místopředsedkyně Hanka nám následně představila první bod agendy – ženy v ozbrojených konfliktech. Zjistili jsme tak například, proč řešit tuto agendu právě ve výboru pro mezinárodní bezpečnost a čeho ženské hnutí v mezinárodním měřítku dosáhlo. Po uvedení do problematiky zapojení žen ve válkách jsme se přesunuli do pracovních skupin, kde se delegáti dozvěděli, co je to stanovisko, jak má vypadat a proč ho vůbec mají psát. Po informačně nabitým programem jsme si nakonec popřáli šťastné a veselé Vánoce.

A co že nás čeká dnes? Jelikož se pomalu, ale jistě blížíme závěrečné konferenci, začneme úvodem do jednacího řádu. Následovat bude přednáška o prezentačních dovednostech a zábavná aktivita s názvem Demagog. Poté dojde k momentu, na který mnozí čekají od začátku ročníku – vyzkoušíme si jednání nad prvním bodem agendy. Možná už dnes se projeví, kdo bude na konferenci větší časů řečnit a kdo si naopak prosadí svoje zájmy. Na závěr pak bude představen druhý bod letošní agendy – prevence závodů ve zbrojení ve vesmíru.

Teď nezbyvá než popřát příjemný workshop a hodně štěstí při prvním jednání! ■

Václav Malina

místopředseda

ARCHIV PSS

DISEC

Po Vánocích a sněžení jsme se konečně dočkali – přichází třetí přípravné setkání a s ním i další pokračování Prvního výboru Valného shromáždění. Než se vrhneme na dnešní aktivity, připomeňme si, co jsme dělali minule.

Na začátku nám pan doktor Lipovský z právnické fakulty vysvětlil, co je to mezinárodní právo smluvní a jak taková mezinárodní smlouva vypadá. Následně jsme testovali znalosti delegátů ve hře Riskuj, a to hned v několika oblastech – aktuální politické dění, diplomacie nebo OSN. Během této hry jsme se od delegátů

ARCHIV PSS

ECOFIN

Je tu nový rok a s ním i další přípravné setkání. Čas neúprosně běží, předkonferenční část se dostává do své druhé poloviny a my se scházíme potřeť na půdě Vysoké školy ekonomické, abychom se opět zabývali mezinárodními ekonomickými tématy.

Minulé přípravné setkání jsme odstartovali ve znamení peněz. Nejprve jsme se zamýšleli nad tím, co jsou to peníze, proč je používáme jako prostředek směny, kolik je peněz či jak spočítat všechny peníze na světě – přítom došlo i na sčítání nekonečné řady čísel. Diskutovali jsme ale také například o tom, zda by nás pohoršilo, pokud bychom uviděli člověka, který na veřejném prostranství spálil bankovku s vysokou nominální hodnotou. Na tuto abstraktní debatu o penězích jsme navázali povídáním o penězích konkrétních, přednáškou o II. bodu agendy, kterým

HRC

Rok 2016 je již úspěšně za námi a s ním i naše dvě setkání. Nový rok přináší každému z nás spoustu výzev a jedna z prvních by pro vás mohlo být i třetí přípravné setkání, kde se opět posunete ve svých dovednostech a vyzkoušíte si nové věci.

Na minulém předvánočním workshopu jsme začali lidskoprávním okénkem, kde jste se dozvěděli několik zajímavostí z oblasti lidských práv a sportu. Následně jste si vyzkoušeli pro vás speciálně připravenou hru Evagail, která vás vystavila před různá morální dilemata. Jak jste mohli sami zjistit, tak nic není úplně černobílé a na každou situaci existuje více pohledů. Další novinkou byly pracovní skupiny, které se budou na workshopech pravidelně opakovat, stejně jako přednášky na body agendy. Třešničkou na dortu, a to doslova, byly ochutnávky delikates z vašich států, které nás příjemně naladily do vánoční atmosféry. Na tomto místě bychom vám všem chtěli moc poděkovat za to, jak zodpovědně jste se tohoto úkolu ujali. Doufáme, že jste si obohatili svou znalost cizích chutí a vůní a možná vás to inspirovalo k osobní návštěvě některých ze zastoupených zemí.

Co nás čeká tento workshop? Jak jsem zmiňoval v úvodu, tak to bude spousta novinek, ale i tradičních částí. Dozvíte se totiž další informace k druhému bodu agendy, což bude v tomto případě environmentální migrace. Jedná se o téma, které je v dnešní době stále ještě opomíjené, přestože v brzké době může být pro celý svět velmi aktuální. Zahrajete si ale i jednu z dalších her, a připravili jsme si pro vás další zajímavost v našem lidskoprávním okénku. Na závěr celého workshopu přijde nejdůležitější část celého

je reforma brettonwoodských institucí. Tato reforma by měla zajistit, že v rozhodování o obrovských množstvích peněz, které tyto instituce, spravují, budou mít rozvíjející se země mnohem silnější slovo než doposud. Následně jsme se rozdělili do working groups, kde jsme si rozebrali stanoviska a také si při minutovém valčíku vyzkoušeli a procvičili improvizaci schopnosti. Byvše rozmluveni, zbývalo k tomu, abychom mohli přistoupit ke s napětím očekávanému jednání o prvním bodu agendy už jen získat znalost jednacího řádu. Tou nás vybavila krátká, ale intenzivní přednáška. Potom už se rozběhla horlivá diskuze o problematice žen v rozvoji, v níž nechyběly kontroverzní názory. Odpoledne jsme zakončili ochutnávkami v poklidné atmosféře blížících se Vánoc.

Na dnešním přípravném setkání nás opět čeká nabitý program. V rámci ekonomického okénka se zaměříme na to, jak funguje trh a jak se stanovují a vyvíjejí ceny. Přednášku do jisté míry doplní aktivita, při níž si vyzkoušíme způsoby lidského rozhodování za předpokladu omezené racionality a podíváme se na ně z perspektivy behaviorální ekonomie. Následně nás čeká představení III. (a tím pádem i posledního) bodu naší agendy týkajícího se daňových rážů, zejména s ohledem na mezinárodní snahu boje proti nim. V neposlední řadě si ve working groups zhodnotíme vaše stanoviska, abyste byli připraveni na jednání o reformě brettonwoodských institucí, jež bude zcela ve vaší režii a završí náš odpolední program. ■

Sára Filípková

místopředsedkyně

ARCHIV PSS

Summitu. Tím bude pro některé z vás první jednání na téma nucených prací, které zařadíme po krátké přednášce o jednacím řádu. Nyní nastane pravá chvíle k zužitkování informací z backgroundu, přednášky a z vašich stanovisek, takže doufáme, že se nezaleknete a překvapíte své kolegy svými rétorickými schopnostmi a skvělými znalostmi problematiky. Rozhodně se není čeho bát. Na tomto jednání máte příležitost si znalosti poprvé vyzkoušet, a hlavně získat potřebné dovednosti pro závěrečnou konferenci, která se bude skládat především z jednání. Nezapomeňte ani na soutěž o nejlepší delegátku či delegáta, jelikož tohle je jedna z možností, jak získat plusové body! ■

Zdeněk Nevřivý

místopředseda

MODEL OSN

UNESCO

Nový rok je tu a s ním již III. přípravné setkání. Jako tradičně začneme krátkým ohlédnutím za tím vánočním, a pak si představíme náplň dnešního dne.

Naposledy jsme si povídali o vaší práci na stanoviscích, ať už v rámci shrnující prezentace nebo working groups věnovaných primárně rétorice, kde vám o nich poreferovali přímo ti členové předsednictva, kteří vaše stanovisko opravovali. Také jsme krátce navázali na dopolední část přípravného setkání hrou Riskuj zaměřenou na Cíle udržitelného rozvoje. Co se týká bodů agendy, Adam nás seznámil s problematikou rovnosti pohlaví v různých oblastech (namátkou v rámci pracovních, vzdělávacích

UNEA

Řada přípravných setkání je dne v pomyslné polovině. Dvě jsou za námi a dvě nás ještě čekají. Připomeňme si krátce, jak probíhalo to minulé – na něj všichni dorazili v adventní náladě. Jak by také ne, konalo se jen týden před Štědrým dnem. To však neznamená, že jsme opustili důležité součásti odpolední části.

České okénko se věnovalo stavu ovzduší v České republice. Prohlédli jsme si mnoho map ukazujících znečištění způsobené nebezpečnými látkami – oxidy dusíku, polétavým prachem nebo přizemním ozonem. Závěr? Přestože stav ovzduší je lepší než na konci komunistické totality, v posledních letech můžeme pozorovat jeho zhoršování.

Protože přípravné setkání bylo tematicky zaměřené na Cíle udržitelného rozvoje a jedním z bodů agendy Environmentálního shromáždění je téma zelené ekonomiky, probrali jsme si detailněji koncept udržitelného rozvoje. Řekli jsme si, kde se vzal, co to vlastně je a jaké jsou požadavky na jeho dosažení.

Nesmiřitelná atmosféra nastala při zahájení modifikace tradiční televizní soutěže Riskuj! Čtyři týmy předváděly velmi těsný souboj o prvenství a překvapovaly znalostmi o ohrožených druzích, Environmentálním shromáždění, Summitu nebo českých i světových vánočních tradicích.

Závěr setkání byl naplněn jednáním o agendě ochrany ohrožených druhů. Ze všech delegátů byl vidět velký zájem o tuto problematiku. Pořadník řečníků byl neustále naplněný a střídal se jeden projev za druhým. Z diskuze vyplynul všeobecný zájem

a jiných příležitostí). Rozšířili jsme si též znalosti o jednacím řádu, a konec přípravného setkání jsme opět uzavřeli jednáním, tentokrát na téma cenzura internetu.

Dnešním hlavním tématem bude nejnámější oblast zájmu UNESCO, což je ochrana památek. Podíváme se na to, proč památky chránit, jak tyto snahy probíhaly a probíhají, a jak se v jejich ochraně UNESCO angažuje. Řekneme si, jak u nás v orgánu probíhá nominační proces památky pro zařazení na Seznam světového dědictví UNESCO, co vše je v jeho rámci potřeba udělat. Nakonec si ve skupinách vyberete „svou“ památku, kterou se budete snažit nominovat.

Vše se ale nebude točit jen okolo památek. Společně zhodnotíme pokrok v psaní stanovisek, dozvíte se i něco o argumentačních faulech a jak se jim v rámci jednání s protistranou vyhnout. To si vyzkoušíme opačným přístupem, kdy uspořádáme pomyslnou soutěž o nejlepší argumentační faul, takže se dnes máte na co těšit!

Ať se vám tedy dnešní den a jednání líbí. ■

Tomáš Kremel

místopředseda

se ochranou zabývat a uvědomění si její důležitosti. Na konferenci tak můžeme očekávat pokračování této debaty i představení do budoucna významných rezolucí.

A na co se můžete těšit dnes? Alfou a omegou každého jednání jsou nejen zákulisní vyjednávací schopnosti, ale i umění přednést dobrý projev. Právě na to se zaměříme – zkusíme si projevy nanečisto. Závěr setkání bude opět věnován jednání. Tentokrát o agendě zelená ekonomika se zaměřením na výrobu a dopravu. Zůstanete tak pečlivě připravená stanoviska i tipy, jak přednášet projev. A v neposlední řadě se můžete těšit na hosta, který detailně probere fungování a mezinárodní spolupráci národních parků. Máte se tak rozhodně na co těšit. ■

Jan Hlaváček

předseda

MODEL NATO

Before Christmas, the Ambassadors had the chance to meet for the second time. The first part of the preparatory meeting was centred around the topic of Georgia's accession to NATO. Firstly, the Ambassadors filled in short quizzes on this topic. Secondly, they delivered prepared speeches summarizing their respective countries' stances on this matter based on the position papers they had written before the preparatory meeting. By presenting their countries' positions, the Ambassadors practiced their public speaking skills and put their knowledge more into practice.

Analogously to the first preparatory meeting, the programme continued with skills-centred workshops. The Ambassadors again practiced their writing and bargaining skills and found out more about position papers writing and public speaking body language. The main aim of these activities was the enhancement of the soft skills abilities in different areas.

Another part of the programme was a brief introduction to ISIS, the next point of the agenda. This preparatory meeting will focus a bit more on the related issues.

And since the last preparatory meeting was before Christmas, it was not all about work, work, work, work, work, but also about some fun in the holiday spirit. The Ambassadors got into roles of world famous characters and wrote their letters to Santa while enjoying a very special chocolate cake. We then all heard what Angela Merkel, Donald Trump or Robert Fico would like to find under their Christmas tree.

Today, we will move on from the skills-centred activities of the first two preparatory meetings to something different.

The Ambassadors will again present speeches, but this time more improvised ones. Afterwards, we will focus some more on the topic of ISIS and will hear a presentation from an expert Bohumil Doboš from the Faculty of Social Sciences of the Charles University. And since the Final Conference is getting closer, the last part of the meeting will be dedicated to the Rules of Procedure. The Ambassadors will engage in a trial negotiation with the main aim of practicing and experiencing the RoP, as we like to abbreviate it. ■

Zuzana Krulichová

zástupkyně generálního tajemníka

MODEL EU

Předvánoční jednání Rady Evropské unie začalo pořádně zostra, a to vystoupením každého z našich ministrů s krátkým projevem. Mohli jsme se tedy přesvědčit, že v našem modelu máme nejen výborné řečníky, ale především kvalitní diplomaty, kteří zodpovědně hájí své národní zájmy. Nicméně i ten nejlepší vyjednávací musí znát procedury, kterými se jednání řídí, tudíž se poté naši účastníci trochu zapotili nad ověřováním znalostí jednacích řádů. A právě ty si hned nato vyzkoušeli i při prvním jednání Rady, které bylo na skutečně žhavé téma – vztahy Evropské unie a Turecka. Erdoğan sice nepřišel, nicméně spousta dobrých postřehů k tématu ze strany našich ministrů ano. Za kvalitní práci si tak náš model zasloužil Vánoce o týden dříve a za poslechu německých koledí, známých i neznámých, strávil poslední půlhodinu odpolední části neformálním utužováním vztahů a pojidáním cukroví (za které ještě jednou děkujeme). Model EU tedy opět dokázal, že bruselské instituce vůbec nejsou nudné a nezajímavé.

Přípravné setkání ve zkušebním období je pro naše účastníky z řad vysokoškoláků komplikací, které jiné orgány nemusí čelit, nicméně věříme, že i dnes se sejdeme v počtu co možná nejvyšším. Za odměnu si naši účastníci budou mít možnost vytržít rétorické a argumentační schopnosti a předvést, jak zdatnými debatéry jsou. Abychom je však nehodili do vody jen tak, nejprve je bude čekat plavecká instruktáž v podobě přednášky na výstavbu kvalitního argumentu, kterým jen tak něco neotřese. Pak už ale bude řada

na jejich vlastním důvtipu při následných debatách na témata, která hýbou světem i společností. Tak doufejme, že pohnou i jimi. Snad se nově nabyté rétorické a argumentační schopnosti projeví i v následném jednání Rady EU, kde budou skutečně potřeba. Na evropských ministrech bude tentokrát ležet zajištění bezpečnosti evropských voleb před externími vlivy v zájmu zachování řádně fungující demokracie. Jak si s tím představitelé jednotlivých členských států poradí? Na závěry tohoto jednání jsme doopravdy zvědaví! ■

Michaela Dvořáková

náměstkyně generální tajemnice Rady

DELEGÁTSKÝ DUEL

Lucie Slámová
FRANCIE, NATO

Tomáš Lipavský
MAĎARSKO, NATO

Souhlasí Váš stát se vstupem Gruzie do NATO?

Přístup Francouzské republiky k rozšiřování NATO je již po několik let značně skeptický. Výjimku netvoří ani návrh na přijetí Gruzie.

Hlavním důvodem, proč Francie nesohlasí s přijetím Gruzie do NATO minimálně v blízké budoucnosti, je nestabilita regionu, kde se tato země nachází. Zásadním problémem je, že samotná Gruzie nemá v současné době plnou kontrolu nad vlastním územím. Separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, byť oficiálně součástí Gruzie, jsou od rusko-gruzínské války de facto ruským protektorátem a zůstávají plně závislé na ruské hospodářské, finanční a v neposlední řadě vojenské pomoci. Tyto oblasti jsou navíc aktuálně Ruskou federací vojensky obsazeny.

Pokud by byla Gruzie do Severoatlantické aliance skutečně přizvána, lze s velkou pravděpodobností očekávat nepříjemné následky, které byly ostatně v minulosti avizovány i několika ruskými představiteli. Protiargument, že by gruzínské členství v NATO vedlo ke stabilizaci regionu, není právě přesvědčivý – naopak, vzhledem k výrazně napjatým vztahům Gruzie a Ruské federace by se risk konfliktu značně zvýšil. Zde pak vyvstává otázka, nakolik je v současné době Severoatlantická aliance ochotna a schopna se takového konfliktu účastnit.

Byť Gruzie nepopíratelně udělala v posledních letech výrazný pokrok v mnoha oblastech, do budoucna je stále prostor pro zlepšení. Zemi dosud nelze považovat za plně demokratickou a za současnými členy Severoatlantické aliance výrazně zaostává i co se týče ekonomické výkonnosti.

Francie eventuální přijetí Gruzie do NATO v žádném případě nevyklučuje, nicméně nemělo by k tomu dojít dříve, než bude plně kontrolovat své území a než stabilizuje vnitřní politickou situaci. Do té doby bude Francouzská republika podporovat různé další formy spolupráce mezi Gruzii a Severoatlantickou aliancí, tak jako tomu bylo doposud.

Za současnou prioritu Severoatlantické aliance považuje Francie zejména zajištění bezpečnosti stávajících členů. ■

Obecně řečeno celá problematika vstupu Gruzie do NATO je velmi choulostivá a představuje pro organizaci velkou výzvu, a to proto, že je ve hře jistý vývoj vztahů s Ruskem a celková stabilita kavkazského regionu. Od roku 2008, kdy se NATO shodlo na tom, že Gruzie se stane členem NATO, jedinými hmatatelnými výsledky jsou: stále nerozhodnuté NATO a zvýšené, již vysoké, napětí s Ruskem. Jednou ze zemí hlasitě podporující Gruzii je právě Maďarsko.

Gruzie je pro Maďarsko úzkým spojencem, jak sám tvrdí maďarský ministr zahraničí Péter Szijjártó: „Maďarsko podporuje integraci mezi Gruzii a euroatlantským prostorem, protože čím rychleji bude moct v této oblasti postupovat, tím více s ní můžeme počítat.“, a vidí v tom příležitosti nejen pro Maďarsko, ale i pro ostatní státy v Evropě.

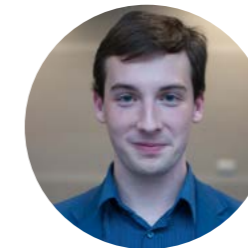
Kromě získání spojence v kavkazském regionu Maďarsko spolu s dalšími zeměmi ve střední a východní Evropě argumentují tím, že Evropa bude schopna se odpoutat od závislosti na příjmu plynu a ropy z Ruska. Gruzii totiž prochází důležité plynovody z Kaspického moře směřující do Evropy bez překračování ruské hranice. Tudíž přijetí Gruzie do NATO a následná ochrana jejího území by vedlo ke zvýšení energetické bezpečnosti v Evropě.

Nicméně, jak bylo řečeno, tato situace není zcela tak růžová, jak se zdá, a existují i názory proti Gruzii v NATO. Fundamentální překážkou při snaze členských států se shodnout na východisku je ruská nevole k rozšiřování aliance do post-Sovětského prostoru, podporována celkovým despektem vůči NATO a historií událostí, jež stojí za vypjatými vztahy. Dále je na stole chybějící regionální integrita Gruzie. Existují dvě separatistická území, která jsou pod ruským vlivem, a nelze jednoznačně předvídat jejich budoucí vývoj. Přesto Maďarsko za Gruzii stojí a věří, že se stane členem NATO. Obnovení vztahů s Ruskem (problém, na kterém by se mělo pracovat bez ohledu na Gruzii) a případné neuznání volatilních regionů jako součást oficiálních hranic Gruzie jsou realistická řešení. ■

ÚHEL POHLEDU

Kateřina Špalková
AUSTRÁLIE, HRC

Adam Volt
PORTUGALSKO, EU

Dominika Plavková
KATAR, UNEA

Otázka ①

Mělo by mezinárodní společenství zasahovat v Sýrii?

①

Myslím si, že problém v Sýrii se přímo dotýká ostatních států, například z hlediska migrace nebo kvůli teroristickým útokům. Na druhou stranu, jak můžeme vidět, tak i boj proti Islámskému státu se podepisuje na nevinných obětech a zatím nepřinesl uspokojivé výsledky. Největším problémem podle mě je, že žádná strana v Sýrii není ta „správná“, a nalézt řešení nebude lehké. Myslím si, že po uklidnění situace bude hlavní pomáhat budovat syrskou infrastrukturu a obecně Sýrii podporovat, aby v ní mohli lidé normálně a spokojeně žít, protože nejlepší lék proti radikalizaci je spokojený život. ■

②

Dle mého názoru, že tato otázka se velice těžko generalizuje, ale předpokládám, že je směřovaná na Brexit, tak budu psát o tom. Hlavním argumentem lidí, kteří ho chtějí opakovat, je lživá propaganda strany, která byla pro odchod z EU. Ovšem v dnešní době lze všechny tyto informace ověřit. Dále také spousta lidí ani nehlasovala. Podle mého mínění se prostě lidé o tomto referendu dostatečně neinformovali nebo se o něj málo zajímali. Zda by opakování něco změnilo se těžko určuje. ■

Otázka ②

Je opakování referenda o těžké věci legitimní?

①

OSN měla v Sýrii zasáhnout již dříve, ale ne na straně „umírněných“ povstalců. Správnou možností podle mě je pomoci legitimní vládě v boji s terorismem a stabilizovat poměry v zemi, jako to aktivně činí Rusko. S tvrdým Asadovým režimem samozřejmě nesohlasím. Ale při pokusech o revoluci využili chaosu islamisté, kriminálníci a různí extremisté, kteří se k dosažení svého nebojí využít i těch nejhrůznějších prostředků. Věřím, že Ruská federace dostane celou situaci pod kontrolu, takže další vnější zásahy nebudou třeba. Nejdříve je potřeba zastavit vraždění civilistů teroristy a zabránit rozšiřování Islámského státu, potom se může mluvit o poklidném převratu politického režimu v Sýrii. ■

②

Opakování referenda o těžké věci je podle mého názoru oprávněné po uplynutí delší doby, během které se navíc stanou zásadní změny související s tématem, o kterém se hlasuje. V opačném případě může být opakování referenda považováno nejen za zbytečné, ale i nedemokratické. Neboť to, čem již bylo rozhodnuto, by se mělo dodržet co nejdříve. ■

②

Nemyslím si, že je opakování referenda, které je platné, legitimní. I když samozřejmě v případě Velké Británie chápu důvody, proč po opakování mnozí volají. ■

Komentář k přijímacímu řízení:

Brexit, migrační krize, rostoucí extremismus. Tyto pojmy se prolínaly drtivou většinou esejí v přijímacím řízení do Modelu EU v odpovědi na otázku „Jaké jsou příčiny současného euroskepticismu?“. Důležité bylo nejen tato hesla vyjmenovat, ale také je propojit mezi sebou i se zadaným tématem a podívat se na problém komplexně. Toto nejlépe splnila esej ministryně Lucemburska, která zajímavým způsobem zkoumá fenomén ztráty evropské identity a do problematiky originálně vnáší filozofický pohled utilitarismu. Svá tvrzení rovněž podkládá aktuálními daty a výroky politiků.

Obecně lze říci, že úroveň přijímacích esejí byla poměrně vysoká. Určitě je ale možné poskytnout všem uchazečům některá doporučení. Prvním z nich je více se zamyslet nad strukturou eseje – je lepší zaměřit se spíše na dva, maximálně tři argumenty a rozvinout je do hloubky, a tak je využít k přesvědčení čtenáře, že jsou nosnými argumenty, a že se přímo vážou na cíl eseje. Za další nezbytnost kvalitní eseje považujeme plynulý tok myšlenek. Ideje by na sebe měly logicky navazovat a nebýt na sebe pouze strojově nalepené. Poslední oblastí, která se při hodnocení značně diskutovala, byla formální stránka textu. Bylo nám vskutku nemilé sledovat v esejích množství gramatických a syntaktických chyb, překlepů nebo použití nesprávných jmen členských zemí. Je nutné taktéž zmínit využití kvalitních a relevantních zdrojů, které v některých esejích scházely, což se v mnohých případech stalo důvodem pro nižší bodové ohodnocení.

Na závěr zůstává jen dodat, že vývoj našich účastníků budeme pozorně sledovat v průběhu celého ročníku a v případě zájmu budeme nápomocni s rozvojem jejich esejistických dovedností. ■

Emma Grajcarová

náměstkyně generální tajemnice Rady

Vítězná esej Modelu EU: Aké sú príčiny súčasných euroskeptických tendencií?

Euroskepticizmus – slovo, ktoré sa v diskusiách o EÚ vyskytuje čoraz častejšie. Vzostup populizmu je viditeľný vo viacerých členských štátoch, a to najmä po Brexite. Predpokladá sa, že toto rozhodnutie vyvolá dominový efekt, vedúci k záplave referend, až pádu Únie. Túto skutočnosť potvrdila aj samozvaná 'Madame Frexit', pani Le Pen, ktorá povedala: "Francúzsko je smädné po slobode". 53 % Francúzov by chcelo referendum a 33 % by v súčasnej dobe hlasovalo pre Frexit. Exprezident Václav Klaus, priateľ pani Le Pen, sa už dlhšiu dobu snaží vzbudiť záujem o Cxexit. Jasná väčšina (57 %) obyvateľov ČR totižto vidí členstvo v EÚ ako riziko. Aké sú dôvody tohto negatívneho trendu?

Prvá skupina príčin je založená na identite. Európska únia sa stala natoľko komplexnou, že ľudia už jednoducho nie sú schopní sa s ňou stotožniť. Vnímajú ju v merítke právomocí pod svoje krídla, a tak predstavujú hrozbu pre národnú suverenitu. Fakt, že členovia sa snažia nájsť univerzálne riešenia, má často za následok politiku, ktorá nevyhovuje individuálnym potrebám jednotlivých členských štátov. Na potlačenie tejto nadnárodnosti pán Orban požaduje Európu "národov", nie európsky super-štát. Vzostup multikulturalizmu a strata identity sú posilnené rôznymi princípmi EÚ, ako je voľný pohyb pracovných síl, alebo laxná imigračná politika. Pojem suverenity je teda značne naštrbený.

Po druhé, príčiny založené na utilitarizme. Táto teória bola nedávno použitá hnutím Vote Leave tesne pred Brexitom, nútiaca ľudí rozhodnúť sa 'správne' - na základe viery vo viacero potenciálnych výhod ako nevýhod v prípade odchodu. Niektoré argumenty zahrňovali vlastnú kontrolu zákonov namiesto predpisov EÚ, vlastné dohody o voľnom obchode mimo spoločnú poľnohospodársku politiku, vlastné hraničné kontroly schopné prijímať opatrenia nad utečeneckými vlnami alebo využitie peňazí ušetrených prispievaním do európskeho rozpočtu na iné účely, ako napríklad verejné služby alebo zmenšenie štátneho dlhu.

Navyše, pojem relatívnej deprivácie sa stal skutočnosťou v momente, keď sa kvôli chýbajúcim rýchlym výhodám dotácií niektorí členovia začali porovnávať so západnými normami EÚ.

Navyše, anti-Bruselská nálada prudko vzrástla kvôli neschopnosti podporovať základné zámery Európskej únie v rámci sociálnej a ekonomickej harmónie medzi národmi - kombinácia ekonomickej stagnácie a nezvládnutie migračnej krízy sa stali toxickými. Nadmerná byrokracia, vysoká nezamestnanosť a sociálna nerovnosť, hory verejného dlhu a potenciálne hrozby pre bezpečnosť doma aj v zahraničí sú tiež fragmentmi, ktoré prispievajú k prevládajúcim negatívnym tendenciám.

V tohtoročnom prejave o stave Európskej únie pán Juncker pripustil, že je v existenčnej kríze. Hovoril o hlbokkej fragmentácii, minimálnych spoločných rysoch a potrebe väčšej solidarity v rámci Únie. Napriek tomu, že má individuálne potreby, všetci členovia do nej vstúpili z nejakého dôvodu. Byť súčasťou jedného celku znamená, že domáce problémy jedného člena sa stávajú problémami všetkých jej členov. Na ich prekonanie preto potrebujeme pracovať spoločne. Európa je šnúra z mnohých prameňov - funguje len vtedy, keď všetci ťaháme za jeden povraz jedným smerom: inštitúcie EÚ, národné vlády a národné parlamenty obdobne. ■

Linda Selmani

Lucembursko

POLITIKA A UMĚNÍ

Oscar Wilde, oběť homofobního zákonodárství

Filosof John Rawls se proslavil tezí, že pokud bychom byli nuceni nastavit společenské podmínky, aniž bychom věděli, kým budeme, vybrali bychom je co nejliberalnější. Například proto, že heterosexuální většině tolerance homosexuálů život nezhorší, ale narodit se jako homosexuál do sexuálně diskriminační společnosti vás může stát život. Svobodomyslnost společnosti se tak pozná podle toho, jak se chová k minoritám, a homosexuálům na Západě se dnes žije lépe než dříve.

Nicméně podobně jako není společnost prosta rasismu, není prosta ani homofobie. Projevilo se to v americké prezidentské kampani, tragicky při střelbě v gay klubu v Orlando, v Česku kontroverzí s nejménováním Martina C. Putny profesorem, když na sociálních zaznělo, že někdo takový nemá učit naše děti.

Vladimir Putin Rusům dnes popisuje Evropu jako místo, kde se prohání gayové a zoofilové a vše je dovoleno. Ruská propaganda ji překřtila na Gayropu. Právě Rusko cíleně obnovuje antihomosexuální legislativu, která umožňuje zatknout a držet až dva týdny cizince, které podezírají z homosexuality. Vysoké pokuty hrozí za poskytování informací o LGBT jedincích nezletilým. Putin viní lesby a gaye ze snížení populace a cílí na konzervativní voliče. Nejhorší podmínky pak pro gaye až na výjimky panují v Africe a muslimské části Asie, jelikož šaría homosexualitu zamítá (v Súdánu, Íránu i Saúdské Arábii platí za homosexualitu trest smrti).

Avšak bylo to v Anglii, kde se odehrála pravděpodobně nejslavnější perzekuce homosexuála. Teorie o degenerativním účinku homosexuality a sociální darwinismus velmi ovlivnily nahlížení na LGBT na sklonku 19. století. Teprve reformou roku 1861 byl trest smrti za sodomii zmírněn na doživotní vězení, v roce 1885 pak prošel tzv. Laboucherův dodatek, který trestal jakýkoliv projev homosexuality až dvouletým vězením s nucenou prací.

Tento dodatek byl použit v procesu s Oscarem Wildem, jakmile bylo sebráno přesvědčivé množství výpovědí mladých

prostitutů a hotelového služebnictva. Wilde se navzdory radám přátel ve vlastním sokratovském momentu rozhodl nepláchnout do Francie, jež za revoluce upustila od kriminalizace homosexuality. Vězeňské podmínky byly kruté a autor v nich musel strávit dva roky. Vědělo se, že lidé nenavvyklí na fyzickou námahu během či po výkonu trestu umírají na vyčerpání a neléčené choroby. Vězni spolu nesměli komunikovat a museli mít zahalený obličej. Bití a týrání bylo běžné. Wilde musel šest hodin denně strávit na běžeckém pásu, trpěl úplavicí a první rok směl číst jen Bibli.

Přesto se u něj dostavil pocit duchovní obnovy. Wilde přijal dvouletý žalář jako nový druh zkušenosti, který ho podnítil k sepsání děl, která se od jeho předchozí tvorby liší tím, že postrádají typickou perlivost a lehkost, jsou méně přehliživá k bidě spodiny a šetří ironií.

De profundis, tři měsíce psaný neodeslaný dopis milenci Bosiemu, je komplexní duchovní cesta; vyznání, obvinění, kontemplace, konverze, sebeodhacení, kritika mělkosti i neúprosný monolog člověka uvyklého na krásu, který si musí vystačit s šedými zdmi a sousedstvím cel smrti.

Po propuštění napsal ve Francii, kde žil oddělen od manželky a dětí, Baladu o žaláři v Readingu, v níž podává svědectví o popravě vraha nevěrné manželky a bezvýhodnosti života za mřížemi. V palčivých neodvratných rymech okolní zločince nesoudí: „And that each day is like a year. A year whose days are long.“ či: „Yet each man kills the thing he loves“.

Nedlouho poté Oscar Wilde zemřel, zřejmě na následky zanedbání zraněného ucha z dob věznění v Readingu. Části onoho zavrženého zákona, který přivodil chemickou kastraci a kázku i Alanu Turingovi, známému autoru testu na rozeznání umělé inteligence a dekódovači nacistického šifrovacího systému, platily až do roku 2003. ■

Tomáš Krause

zástupce šéfredaktorky Chronicle

ZÁVODNÍK

Česká vláda minulý rok hospodařila s přebytkem vyšším než 60 miliard korun. Poslanecká sněmovna přehlasovala prezidentské veto zákona proti střetu zájmů, zvaného „lex Babiš“. Na českém území se po deseti letech objevil virus ptačí chřipky. První Čech byl obžalován z pokusu připojit se k Islámskému státu. Charta 77 oslavila 40 let od svého založení. Vzniklo Centrum proti terorismu a hybridním hrozbám spadající pod Ministerstvo vnitra ČR. Jeho úkolem je monitorovat a vyhodnocovat hrozby ohrožující vnitřní bezpečnost státu a navrhopvat legislativní řešení. Naopak zrušen byl webový portál ministerstva financí umožňující hlásit nevydání účtenky, označovaný za uduvačský. Novým předsedou Evropského parlamentu byl zvolen Ital Antonio Tajani z Evropské lidové strany. Jedním z místopředsedů se stal Pavel Telička. V Turecku zastřelil policista ruského velvyslance Andreje Karlova během vernisáže, mělo jít o odplatu za bombardování Aleppa. Kamion s teroristou za volantem v Berlíně najel do lidí na vánočním trhu, zabil 12 lidí a dalších 48 zranil. V Ankaře zase terorista převlečený za Santa Clause zastřelil v klubu 39 osob. Rada bezpečnosti OSN schválila významnou rezoluci, která požaduje po Izraeli ukončení výstavby osad na okupovaném palestinském území. Izrael v návaznosti na to omezil diplomatické styky se zeměmi, které pro rezoluci hlasovaly. Finsko zavedlo na zkušební dobu všeobecný základní příjem, který otestují 2000 náhodně vybraných nezaměstnaných lidí. Japonský premiér Šinzó Abe navštívil jako první premiér od válečných dob americkou základnu Pearl Harbor, kde se setkal s dnes již bývalým prezidentem USA Obamou. Americké tajné služby se shodly na tom, že Rusko ovlivňovalo americké prezidentské volby skrze útoky hackerů na servery politických stran. Británie hodlá opustit jednotný evropský trh. Donald Trump se ujal prezidentského úřadu. ■

Kateřina Porembská

redaktorka Chronicle

Generální partner
Pražského studentského summitu

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

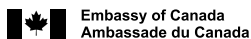
Zastoupení v České republice

OD KOMERČNÍ BANKY

TOP
Partneři

AUTO ZRUCKÝ
DEALER NISSAN

Partneři

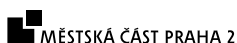
HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

RESPEKT

Mediální
partneři

Informační centrum OSN v Praze
United Nations Information Centre Prague

Za podpory

Tiráž

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁŽKY (AMO), Žitná 608/27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz;

Šéfredaktorka: Linda Coufalová, tel: 775 775 838, **e-mail:** chronicle@amo.cz;
zástupce šéfredaktorky: Tomáš Krause; **redakce:** Jakub Kopřiva, Rafat Kurdí, Tomáš Kremel, Kateřina Poremská, Zuzana Svobodová, Anna Umlaufová; **fotografie:** Hana Kratochvílová, Vojtech Konečný, Monika Mléčková, Iva Gejdošová, Daniela Klodnerová, Michal Janata; **sazba:** Linda Coufalová; **layout:** Jan Václav.

Prezentované názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce (vydavatele).

**Asociace
pro mezinárodní
otázky**
Association
for International
Affairs